

Sygn. akt II UK 299/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku M. K., J. K. i J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 24 czerwca 2014 r. przyznającego M. K., J. K. oraz J. K. w częściach równych prawo do jednorazowego odszkodowania w kwocie 88.042 zł.

Organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności naruszenie art. 3 ust. 1 i ust. 4 oraz art. 22 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. DzU z 2009 r., Nr 167, poz. 1322, ze zm.), poprzez uznanie, że zdarzenie z 9 stycznia 2013 r., jakiemu uległ mąż i ojciec wnioskodawców A. K., było wypadkiem przy pracy.

Zdaniem skarżącego za przyjęciem skargi kasacyjnej przemawia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to jest potrzeba jednoznacznego wskazania czy w dyspozycji art. 3 ust. 1 i ust. 4 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych mieści się również taka sytuacja, jaka zaistniała w sprawie A. K., kiedy to za wypadek przy pracy uznaje się zgon pracownika po zakończeniu pracy, na skutek aktywności sportowej nie związanej z wykonywanymi czynnościami służbowymi.

Ponadto, według skarżącego, skarga jest „oczywiście uzasadniona wobec skutków społecznych i finansowych dla Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jakie może wywołać linia orzekania przyjęta przez Sąd Okręgowy w G. w zaskarżonym wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., jest uprawniony do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że problem wykładni art. 3 ust. 1 i ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych skarżący kwalifikuje jednocześnie w kategoriach okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz pkt 2 k.p.c. W tym miejscu należy zauważyć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego różni się od przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być jednocześnie istotnym zagadnieniem prawnym,

które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością”, oraz stanowić przedmiotu rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. postanowienia SN z: 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967; 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567).

Istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, to powinno występować w rozpoznawanej sprawie (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Podobny warunek jest wpisany w podstawę tzw. przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzeba wykładni, uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania, powinna występować „w sprawie”; co oznacza, że powinna pozostawać w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym i prawnym, a jej dokonanie ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy (postanowienie SN z 6 lutego 2014 r. I PK 246/13, LEX nr 1646083).

Wskazane we wniosku zagadnienie prawne nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ zostało sformułowane w oderwaniu do ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Skarżący, formułując je, przyjął, że wypadek A. K. nastąpił „na skutek aktywności sportowej nie związanej z wykonywanymi czynnościami sportowymi”. Tymczasem, z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy oraz zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy wynika, że: drużyna piłki nożnej została przejęta przez A. K. na polecenie przełożonego Dyrektora Biura Współpracy Instytucjonalnej, w ramach jego obowiązków służbowych oraz stosowanie do posiadanych przez niego uprawnień; celem utworzenia drużyny była możliwość podjęcia rywalizacji z drużynami piłkarskimi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Kancelarii Sejmu i Senatu, a przez to budowanie pozytywnego odbioru społecznego Kancelarii Prezydenta RP – w konsekwencji, że wypadek jaki nastąpił podczas treningu drużyny piłkarskiej Kancelarii Prezydenta RP pozostawał w związku z pracą.

Jeżeli chodzi o przesłankę tzw. przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to występuje ona wówczas, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego - można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych. Innymi słowy oczywista

zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Podkreśla się przy tym, że przesłanka ta wymaga samodzielnego odrębnego do podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisów prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (przykładowo postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność nie spełnia powyższych wymogów. Skarżący nie wskazał i nie uzasadnił naruszenia przepisów prawa, które byłoby oczywiste, a co za tym idzie nie wykazał również oczywistej wadliwości wyroku.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.